

Apan i stöflarna.

Apan vill gärna pröfva på, hvad hon sett andra göra, och låter därför lätt narra sig. En apa hade ofta sett, huru man brukade draga stöflar på och af sig. En man, ställde ett par stöflar, i hvilka han lagt mjukt beck, i närheten af ett träd, hvaruti en apa satt. Därpå gick han bort ett stycke.

Knappt har apan blifvit varse stöflarna, innan hon går ned på marken och drager dem på sig. Strax återkommer mannen. För att lätt kunna fly undan vill hon taga af sig stöflarna. Men de hafva klibbat fast vid hennes ludna ben, och den fintlige mannen fångar ganska lätt den härmningslystna apan.

Gossen och fjärilen.

Henrik här om dagen
uti gröna hagen
fick en fjäril se.
»Flyg till mig, du lilla,
sätt dig ned så stilla!»
börjar han att be.

Men på lätta vingar
fjäriln högt sig svingar
undan Henriks syn.

Gossen, yr och trägen;
springer oförvägen,
kikar upp mot skyn.

Då uti sin ifver
han ej varse blifver,
hvar ett dike gick;
plumsar i och gråter,
kryper upp så våter
och med sorgsen blick

smög sig sina färde
och af skadan lärde
bättre för sig se,

fara alltid sakta,
sig för faran akta
och bli klokare.

Råttorna och katten.

En gång församlade sig råttorna för att rådgöra om en viktig sak. Den äldsta ibland dem steg upp på en sten och talade: »Såsom I veten, förminskas dagligen vårt släkte. Det är därför hög tid, att vi se oss om efter hjälp. Sägen mig, hvad som är att göra, på det vi må undgå vår svåraste fiende, katten!»

Då begärde en ung råtta ordet och sade: »Jag vet ett godt råd. Vi hänga en bjällra kring kattens hals, så höra vi på långt håll, när han kommer, och kunna fly.»

»Det var ett godt råd», sade alla råttorna, satte sig på bakbenen, ågo mycket modiga ut och ropade: »Bravo!»

Men den gamla råttan sade till den unga: »Du har gifvit ett godt råd. Då kan väl du också åtaga dig att hänga bjällran kring kattens hals?»

19 Den, som icke vill arbeta, skall icke heller äta.

En ung häst, som icke ville arbeta, slet sig lös från plogen och flydde till skogs. Här

fröjdade han sig öfver sin frihet och tillbragte sommaren och hösten med att göra ingenting. Men, då stormen aflöfvade träden, fälten stodo kala och djup snö betäckte marken, inbröt för hästen en svår tid. Förgäfves sökte han efter föda. Äfven fattades honom skydd. Hunger och köld plågade honom.

Då ångrade han sig och utropade: »Hvilken dåre har jag icke varit! Hade jag icke skytt arbete, så skulle jag nu haft både föda och tak öfver hufvudet.» *och föda.*

20

Blomman.

Bland tufvor och strå
en blomma sågs stå
och buga för sommarens vindar
och smekas af solstrålar ljufva.

Men länge ej så
i prakt hon fick stå,
ty frostnätter bredde på marken
sin isande, kyliga skugga.

Nu blomman vardt blek
och sorgsen och vek.
Sitt hufvud mot stängeln hon böjde,
ty frosten förstört hennes fågring.

Hon lutar sig ner
och mera ej ler

som förr mot den solljusa himmel,
ty kölden förstört hennes glädje.

Men vintern förgår,
och åter hon står
med upplyftadt hufvud och öga,
som leende ser mot det höga.

21

Olydnad medför straff.

Karl gick en gång på gatan. Där stod en häst spänd för en vagn. När Karl fick se hästen, sprang han till honom och oroade honom. Körsvennen varnade honom flera gånger. Men Karl lydde icke tillfågelsen utan fortsfor att reta hästen. Till sist slog denna upp med sin ena fot och träffade Karl i sidan. Svårt skadad störtade han till marken.

Han blef hårdt straffad för sitt ofymne och sin olydnad. Under sex långa veckor måste han hålla sig i fången och utstå mycken smeda.

22

Det olydiga lammet.

Ett litet spädt och snöhvitt lamm
gick med sin mor i bet.
På marken ilade det fram
med otand ysterhet.

Ja, öfver stock och sten — hopp, hopp! —
det gick i hejdlöst språng.

Men modern ropte: "Barn, håll opp!
Din glädje blir ej lång."